

Periódic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes. - Preu: 20 cèntims.

«A l'os que se van»

*No; no llores més
que pronto volverás.*

(En el beuefici del volgut futbolista, Pere Oliver. Si no s hi assembla no sabriem que dir-hi; es fet després del partit i el cansament el desfigurava)

Per quan sia l'hora

El vertader esport i la vertadera ciutadania

Poques vegades es pot ésser testimoni d'un espectacle com el que vaig presenciar el dia de Nadal. Oportunitats així, cal ésser sincers, no sovintegen tots els dies. D'excursionistes, anant per aquests móns de Déu, en trobareu a cada pas. Però la major part de les vegades us faran l'efecte d'una colla d'eixelebrats que van o venen d'una costellada. En el tren, a l'hostal, en la mateixa muntanya, és rar que no molestin a ningú, i a tot arreu han de deixar-hi una mostra de llur mala educació, una mica de rastre de llur incultura. Per a ells, l'excursionisme, aquest bell deport font de tan nobles ensenyances, sembla ésser només un motiu de vulgar esbargiment, un pretext per a baladrejar a tot pulmó, una excusa per afartar-se d'arròs i alçar la *bóta* fora de mesura.

El paisatge, l'encís d'una font, l'enigma d'una recolzada de camí, les pedres mil·lenàries, no els diuen res ni al cor ni al cervell. Fan excursionisme perquè sí, perquè és moda anar per la ciutat embrunits pel sol, per la il·lusió de l'equip, de la motxilla i les sabates ferrades...

* * *

Matí de Nadal. Lloc, un compartiment de ferrocarril. Itinerari, Barcelona, Sant Joan de les Abadesses. Aquesta vegada el meu amic i jo havem tingut sort amb els companys de viatge. Davant nostre, una família d'obrers (els esposos, un jove de vint anys i una nena d'onze) que deixen la ciutat i totes les cabòries del viure a la ciutat, passaran el Nadal a La Molina, en un llençol de neu.

Quatre parelles de skis. Quatre motxilles. Cadascú amb el seu equip, fins la nena, que és una meravella d'ulls bellugadissos i galtes fresques i rosades.

Tot seguit entaulem conversa. El pare, amb una mica d'orgull, ens diu que la nena als vuit anys ja skiava i que en certa ocasió d'un temporal de neu se li gelaren les trenes, fortes com dos bastons a tot el llarg del coll. La nena somriu i enrogeix de que tothom la consideri una petita heroïna.

Poques vegades he fingut el goig de constatar una tan absoluta afinitat d'idees i temperaments en els membres d'una família. L'un era un digne parió de l'altre, de manera que s'evidenciava que a tots quatre els unia una mateixa voluntat. Tots quatre parlaven un català correcte, sense afectació, sense pedanteria, com la cosa més natural del món. Conversem sobre els nostres problemes i neguits, de casa i de fora casa, i us emporteu la impressió que de cada fet, de cada idea, en

tenen una visió justa i documentada. El viure llur no és el viure rutinari de cada dia, purament vegetatiu. En el fer i desfer de les vicissituds quotidianes d'aquesta família obrera hi ha una preocupació d'ordre espiritual, una apetència per tot allò que és pa del cor i de l'intel·lecte.

Jo he volgut imaginar-me, per uns moments, com deu ésser la llar d'aquesta família obrera. L'he vista, amics meus, gentil, molt gentil, tota blanca i neta, arranjada per les destres mans de la muller, d'aquesta muller que tan bona companya sap ésser de l'espòs, companya en els traïts familiars i amiga fidel en la lluita de les idees. L'he sentida tota ressonanta de les rialles de la nena, d'aquesta nena que als vuit anys ja sabia l'encís del nostre Pirineu, àlbament encatífat. En un lloc preferent, una col·lecció de llibres amics, menja deliciosa en les hores d'oci. I l'he vista, aquesta llar, tota amarada d'una dolça pau, d'aquella pau que converteix la casa en un temple i on l'amor i el respecte hi tenen cadascú un altar...

Amics, perdoneu-me aquesta digressió, eixida espontàniament del meu entusiasme per aquesta família que, un bon dia de Nadal, s'enduïa totes les amors a la muntanya i bastia la llar en el mateix cor del Pirineu! Ja en podia ésser de freda la jornada, però quin escalf devia haver-hi dintre la tenda, tanmateix!

Veus aquí un concepte ben noble del vertader esport i la vertadera ciutadania. Sense una prèvia intenció, sense gens de «pose», intuïtivament, aquesta família obrera realitza el vertader sentit d'aquella frase clàssica: «*Mens sana in corpore sano*». Un cos sà, en un esperit també sà.

Són aquests, amics meus, dels quals podem refiar-nos «quan serà l'hora», l'hora de les nostres realitzacions, Aquests sabran on van. Aquests no han d'entrebancar a ningú, car posseeixen el sentit de la disciplina. Aquests no defalliran mai, doncs saben posar ferma la seva peja en els camins relliscosos de la neu. Coneixen la fatiga de les grans ascensions! Per tant, no els espanta l'esforç que és necessari posar en la ruta ascendent d'un poble, en quins cimals hi tremola la noble bandera d'un noble ideal!

EL NOI DEL VÍGIA

La «jetature» de «El Deber»

Aquest estimat confrare, està realment de pega.—No podem ésser soperciosos,—ja que del contrari els hi proposariem que defecin el malefici, diguent amb fe «lagarto», «lagarto», o bé toquessin ferro o es fessin un nus al mocador —però no podem creure que no els hagi passat

un gat negre pel darrera al moment de sortir al carrer un matí d'un divendres dia tretze.

I és que fa alguns dies que no poden tocar res que no ho trenquin.

Un dia es fiquen de peus a la galleda i l'altre també... però després es fiquen tots plegats al cossi.

Quan no són informacions tendencioses que han de rectificar, són altres informacions que no els fan rectificar, però que falten a la veritat obertament.

Si no fòssim lliberals, segurament que trobaríem a faltar la censura dictatorial, del senyor Hostench, batlle *magnànim* absolut i autoritari que fou la *pesadilla* de la premsa que representava quelcom de viu en aquells moments.

Mireu doncs si són atrevits els redactors de «El Deber», setmanari d'acció catòlica, que amb tota despreocupació, opinen contra el senyor Bisbe. Un dia els han estirat les orelles i han tingut d'escoltar un consell com aquest: «De la campana del Tura no en direu una paraula més. Mutis i sortir pel foro».

I ells obedients com són, no han dit res més i per això, com ells no en parlen—i tant que els escauria!—en tenim de parlar els descamisats, perquè encara que ells ho diguin, la gent sap que no ho som pas tant i perquè Monsenyor Carselade, Bisbe de Perpinyà ens inspira una veneració, que ens arriba al cor i desitjaríem que aquest vellet pogués veure realitzat el seu projecte de restauració total del monestir de Sant Martí de Canigó, amb la seva vella campana, que ha anat a parar al Tura per un atzar, dels atzars de la vida.

Però és el cas que ara ens diu aquest simpàtic i estimat confrare, que podem ésser republicans, (ja ho sabem i per això ho som) i a més a més entusiastes per la república (bravo pel «Deber» però cal respectar... etc., etc.

Nosaltres ens estimem «El Deber»—és clar que sí,—i per això ens dol que el mai prou alabat senyor Bisbe, els tingui d'estirar altra volta les orelles, perquè contradiuen la seva darrera carta pastoral que es declara contra el republicanisme, com a *doctrina d'error*. És a dir que catòlics, per exemple de l'envergadura d'un Don Joan de Garganta, d'un Don Jaume Bofill i Mates, i tants altres, predicarien, segons el senyor Bisbe de Girona, doctrines d'error. Això també anys enllà ho creien alguns republicans, però en sentit invers, és a dir que no podien ésser republicans els catòlics. Ara sortosament per aquest cantó, temps ha que tothom és al seu lloc, esperant l'hora.

Trobem curiós, que l'actual senyor Bisbe de Girona, opini diferent del Doctor Torres i Bages i tants altres prínceps de l'Església, fins i tant que es veu amb cor de portar-li la contrària, el

nostre benvolgut confrare, a despit del xàfec que haurà d'aguantar. Nosaltres amb tot això anem de bòlit i esperem que persones més autoritzades posin en clar aquest «mare magnum», en vistes a que s'apropen les eleccions i no és lícit desorientar la massa catòlica en benefici de partits determinats; maniobra que tothom ha vist ben clar i creiem un deure denunciar a l'opinió.

APA II

Reportatges de “Paname”

EL PARAIGUA SOTA LA TAULA

El moviment bohemi, estudiós i cosmopolita, s'esten cap al Sud de París, i consagra el triomf esclatant i definitiu de Montparnasse. Ben aviat, Montmartre farà pensar a les ruïnes dels mons antics. Els tres vèrtex del famós triangle montparnassienc, són: *La Rotonda*, *El Dôme* i *La Coupole*. Un cop més la funció ha creat l'òrgan. Tot primer, els estudiants de tota mena, i de totes les nacionalitats, envaïren la *Rotonda*, de tal manera, que ben prompte esdevingué materialment impossible l'aixecar el colze per fer fondre el sucre del cul de got, ple de cafè i llet. Aleshores, l'element estranger va creure que potser estaria millor en el cafè del davant, més petit, més incòmode i d'arquitectura passada de moda, però que de resultes de la seva mateixa poca atracció, no era gens a propòsit per a temptar ni els burgesos de «*cafè, copa i puro*», ni a les papellones grasses que paguen per una i seuen per dues.

Els estudiants de totes les nacionalitats, definides i indefinides; les que figuren en els Atles i les que ni En Rovira i Virgili sap d'on surten, s'incrustaren al *Dôme*.

El mateix progrés d'emigració s'ha operat posteriorment amb motiu de la inauguració de *La Coupole*. Aquests tres cafès, però, no es barallen, i viuen en bona harmonia, cadascú conserva la seva clientela pròpia, sovint la mateixa, que canvia d'establiment a cada nova consumació.

Un vespre, doncs, vaig entrar a *La Rotonde* després d'una reunió de Junta de la *Casa de Catalunya* particularment abrumadora. Com que sempre que vaig a Montparnasse tinc cura de disfressar-me una mica de no-t'hi-fixis, la meua arribada va passar desapercibuda. Ningú es va ocupar de mi, ni tan sols per fer-me lloc, fins al punt de que per seure em calgué apretar les costelles com es comprimeixen, en una maleta arxiplena, unes xinel·les oblidades.

Em vaig fer ràpidament amic d'una senyoreta eslava que ja mig coneixia de vista i que tenia la dèria de fer versos clàssics en sis llengües.

Per començar, no parlarem de res particularment interessant. Després... tampoc. No obstant, la seva conversa m'era agradable per les reminiscències exòtiques de les seves frasses mal construïdes.

Tot d'una, baixant els ulls, vaig veure un paraigua per terra, entre la nostra taula i la d'una parella que discutia acaloradament. Com que l'eslava portava *trench-coat*, vaig suposar que el paraigua seria de la veïna i li vaig allargar, fent-li mig compliment.

—Gràcies;—no és pas meu—feu ella.

—Ximplet;—va dir-me l'eslava amb el més pur francès—Tan bonic que és.—Deixa'l sota la taula i quan aquets cap-sigranys surtin ens l'emportarem.

Així ho vaig fer, i aprofitant que el mosso passava, li vaig demanar una gasosa.

Els nostres veïns també. Es clar, com que el marit havia renyat la seva costella per que no va saber aprofitar l'ocasió d'adquirir un paraigua a bon preu, es creien que encara hi eren a temps entretinguent-se a *La Rotonde* una mica més que nosaltres.

A dos quarts d'onze vaig demanar que ens servissin dues raccions de *choucroute* de Frankfurt. A mitja nit, per passar l'estona, varem demanar dues sopes d'ou. Els nostres veïns també.

Cap a la una, el garçó va portar dos sandvitxos. Més ben dit, quatre, per que el senyor del costat va cridar: *Quatre...* quan va sentir que jo en demanava dos.

A un quart de dues, ja no sabia que pendre. Els dos tanoques que tampoc portaven pressa, continuen al peu del canó, en l'espècia el paraigua.

Ja començava de tenir-ne prou, però perquè no fos dit que em rendia, vaig comanar una ampolla de Caillac. 1901. Els *altres* ens imitaren.

A les dues de la matinada, per bé que quasi extenuats, encara ens aguantàvem.

Només quedàvem nosaltres quatre.

De ràbia vaig fer venir xampany.

Tocaren les tres.

Era l'hora de tancar. El garçó ens va presentar la nota i es va endur el paraigua.

La festa em va costar cap a la ratlla de cent cinquanta francs.

* * *

Després he sabut que això del paraigua és un *truc* de l'amo del café, perquè els clients es quedin tard i rivalitzin a cops de consumacions...

Et Princep de Voratoska,

París, Gener 1931.

BORSA DE BELLESA

1	(Granadines Villegas, emissió gran	80 %
	(Granadines Villegas, emissió petita	100 »
2	Carbones vegetales Lola»	95 »
3	Cinematográficas Postín, «Pilar»	98'50 »
4	Mines de Sara	70 »
5	Catalina & Elvira Soc. Reunida	101 »
6	Taruta Film	80 »
7	La Productora de Calzados «Lola»	101 »
8	Ciments Roca-Conxa	99 »
9	Pit-aluga Films «Enriqueta»	92 »
10	Hierros & Aceros «Kimeta»	120 »
11	Hierros & Aceros «Mary»	112 »
12	Tabacos de Filipinas	115 »
13	Constructora de Cajas «Mary»	97 »
14	Frr. Crr. a grans pendents de Batet, Línia Montserrat	105 »
15	Frr. Carr. a grans pendents de Linea Altura	99 »
16	Forges i Falç (Oliver)	109 »
17	Eterns somriures «Lolita»	100 »
18	Coca-teries Paquita	101 »
19	Confeciones Aurèlia	121 »
20	Confeciones Rita	121 »
21	Sociedad lechera marca «Carmeta»	125 »
22	Loza de Porcelana S. A. «Rosau»	102 »
23	Chapeau chic - Margara	85 »
24	Terrisseria fina «Florinda»	102 »
25	Miradas serenas «Armengol»	105 »
26	Peluquerias «Ramona»	105 »
27	Societat telegràfica (3 sèries)	298'75 »
28	Escultòrica Soy	101 »
29	Manantials de S. Roc «Josefina»	105 »
30	Lecheria «El Buen Vino» emissió «Guideta»	101 »
31	«Panaderias reunidas» marca Dolors	109 »
32	Lecherias marca «Bufador»	80 »
33	Somriures barbapunyents «Lola»	115 »

Comentari a la Borsa

En el moment de tancar l'edició el franc estava a 38 i la lliura passava dels 400 grams. Això ha produït un descens considerable de temperatura, havent baixat el termòmetre a 12 sota zero i s'ha gelat el nas de Mr. Dollar.

La grip ha fet també vertaders estralls, essent causa, de que molts valors es retiressin del mercat i produint baixes desconcertants. Amb tot, molts són al 100, sense necessitat de cap ajuda.

Degut al pànic, no ens veiem en cor de comentar un per un cada valor. Aquest bullit ens ha fet anar de bòlit.

MR. DOLLAR

Heus aquí una visió; i diem visió perquè ens recorda aquell temps en que la simpàtica damisela portava cabellera.

Cultura Física

QUINZENA FUTBOLERA

S'ha acabat el campionat; poca cosa podem dir-ne que ja no ho hagin dit plumes més autoritzades que la nostra. Finalment—ja era hora!—venceren el primer partit a fora. Els locals es donaren compte que els hi faltaven ales i varen anar a despenjar la del nostre escut; de pas es varen emportar una barra i ho varen regalar tot als de Montgrí.

Amb aquest resultat, malgrat que un directiu sempre cantés aquella cançó dels «Pastorets» *Seremos los primeros*, ens hem quedat a tercers, que és un lloc que ja s'hi arrinxa. Endavant, doncs.

== Diumenge es desplaçaren dues seleccions, una a Girona i l'altra a Figueres, perdent ambdues per 4 a 1 i 4 a 0, respectivament. Tot és anar endavant!

== Per a demà, un formidable partit amb el C. D. Guinardó, de Barcelona, comiat al simpàtic «Còrdoba», que ens deixa per anar a fer «uno, dos». (Ja deveu saber que el que va anar a Còrdoba a jugar és En Pere Oliver).

Adeussiau, amic, i torneu ben aviat.

REPORTER

Espectacles

Són molts els qui, donada la mala qualitat de la majoria dels espectacles que s'han fet en aquest últim teems, i veure que el nostre periòdic no en parlava, han cregut que apoidàvem l'actuació de l'Empresa. Res d'això. Ara que, tot i estar d'acord amb els que diuen que és molt dolenta, hem de reconèixer que de viva poc ni falta ben res.

En el món dels negocis, el millor és el que produeix més pessetes, i l'Empresa d'un Teatre, per algú, no és res més que un negoci com els altres.

Qui seria de nosaltres que, posat en el lloc de l'Empresa, i pagant com paga la gent, abaixaria els preus o milloraria els programes? Crec que ningú. Així, doncs, la culpa del que passa no la té ningú més que nosaltres, que no sabem estar ni una festa sense fer-li una visita, amb tot i estar convençuts de que la pagarem cara. Si li volem poear els peus a rotllo, com vulgarment es diu, demostrem-li—fent un parell de festes de vaga—de que ens en podem molt be passar sense ella. Veureu com canviarà, i fins serà capaça de fer-nos cine sonor.

P. E. PET

DE SOCIETAT

El nostre volgudíssim amic En Ramon Barnadas, passa per la pena d'haver de deixar-nos, amb motiu del seu ingrès en files. Déu li dongui molts anys de vida a ell i a nosaltres. Ja no cal dir com desitgem que torni ben aviat.

● Dimarts vinent, a les deu de la nit, en el «Casal Català», hi tindrà lloc un lonx de despedida a N'Antoni Planagumà, organitzat per alguns amics seus, amb motiu de la seva marxa a l'Àfrica, on ha estat destinat per a prestar-hi servei.

Els tikets poden passar-se a recollir, fins tot el dilluns, al cafeter del Casal, al preu de 2 pessetes.

COMARCALS

Documental Sant Joan les Fonts - 1931

(Assaig surrealista)

Un auto que marxa direcció N. E. Punt d'arribada, «Oriol-dancing». Hora 22, 1 minut, 10 segons; a les 22 h., 5 m., 16 segons 2/5 arribada de la segona expedició, per a la gran festa.

A la dreta, uns clients saboregen l'últim cock-tail (que ha inventat la directora de l'establiment) davant mateix del «comptoir» o taulell. A l'esquerra, sala de billar. Dos que juguen (4 mans i 4 braços), 10 homes que baden, 1 agent de l'autoritat, que s'avorreix visiblement, davant la manca de «servicios» a fer; 2 valets; 1 conserge, i un porter que regula l'entrada al «dancing».

Adquiriu el ticket; una «peloia» i escaig, que ja no veieu més (peloia i ticket).

Música de Jazz. Música de Circ, (música celestial quan subhasten els números de la toia). Ara un fado, amb cadència de tango. Després «The bananas slide». Pausa. Un tango argentí autèntic, estil Fugasot.

Boniques «girls». Mary Mills Mannings i germana. Trio Miss Cès. Miss Naty. Miss Petronil·la. Mis... i tantes altres. Ara el vals-jota de rigurós protocol. «Bis, bis!» demana la selecta concurrència. L'orquestrina cedeix, unes voltes més: Despedida,

Uns motors que ronquen. Embragada, accelerador, llams de city, marxa enrera, volta al boulevard; per fi, damunt la pista...

Barretades, somriures, noies boniques que es reti-
ren; fins a quan? pensen elles... Tornarem? pensen
ells, Qui sap! Un bon record per a ell. Per a ella, què?
Es difícil endevinar-ho. Una esperança?

Amor, amor, (demà m'afaitaràs).

JULI

Ens han dit...

Que entre els balls que la Comissió de Festes del Casal Català ha organitzat pel Carnaval vinent, n'hi haurà un que es nomenarà el «Ball de color de gos com fuig».

● Que també hi haurà una audició de sardanes balladores.

● Que la sala estarà artísticament guarnida.

● Que a l'Indústria, al Fontanella i als Centres Obrer i Republicà, també s'hi faran balls que seran molt animats, segons diuen els seus organitzadors.

● Que si els pronòstics no fallen ens divertirem molt.

● Que sí, que ens divertirem molt.

● Que hi haurà disfresses que ens faran riure copiosament.

● Que en el ball del Teatre hi sortirà un empressari disfressat de barber, per fer la permanent:

● Que hi ha qui diu que per deixar-se fer la permanent no cal esperar Carnaval.

● Que n'hi ha prou anant qualsevol diumenge a l'Ideal Park.

● Que a n'En Bustins, dic Bastons (que fa de mestre a can Bastans) no li han plagut els articles de don Lluís Bello a «El Sol», sobre l'ensenyament en llengua vernacle a les escoles.

● Que tampoc li plau «La Publicitat» i per això es dedica a fer una campanya perquè el públic deixi de comprar-la. (El pobre infantó no sap que de la caiguda del directori ençà el seu tiratge ha augmentat fantàsticament).

● Que ell també opina contra Lluís Bello, Menéndez Pidal i tants altres il·lustres literats, en la qüestió esmentada de l'ensenyament a les escoles.

● Que per aquest motiu, algú opina que si anem tant bé, no és gens estrany tenint com tenim mestres tant intel·ligents.

● Que això d'intel·ligents és un dir.

● Que sí, que és un dir.

● Que entre alguns joves i senyoretetes de la nostra bona societat, s'està organitzant un «asalto» per un dia del proper Carnaval.

● Que «La Traïció» se n'ocuparà oportunament per assegurar l'èxit.

● Que ara ja se sap perquè no poden riure els de l'esmentada fulla amb els nostres xistes; perquè han posat comptador.

(Advertim que és còpia de la comèdia «Para ti es el mundo»; no volem res que no sigui nostre).

Trucades del «DESPERTADOR»

El noi Carlets ha donat una «Circumferència apologètica» sobre *El valor moral del treball*. Ja es necessiten pebrots, i nosaltres no sabem d'on pot haver tret el *valor*, si dels seus passeigs amb auto, de les toques de tangos argentins amb la gramola-maletí o comptant els diners i propietats.

Que es parli del treball ja està bé; el que no hi està tant, és que aquells que poden viure gronxant-se amb un balanç, prenguin el pel a n'els pobres que treballen, amb cançonetes com aquesta del «valor moral». Xistes, no!

● Si fa riure que hi hagi qui per ignorància infringeixi les ordenances municipals, el fet arriba a l'*ay*, que me troncho!, quan qui peca és conseller.

Prenent el sol al Parc, va cridar-nos l'atenció la polsaguera que sortia d'un balcó, primer pis, on viu, si no van informar-nos malament, i ja sabem que no, un conseller del nostre Ajuntament. Acte primer: l'es-tora. Acte segon: picada del matalàs. Hora: *las once de la mañana i sereno*.

Senyor Alcalde, faci complir la llei als consellers. Servidor un dia va tenir de pagar un duro. Això de la llosa és molt trist.

● El senyor Bello, quins treballs en benefici dels senyors mestres foren reconeguts per ells mateixos, quan per subscripció li regalaren una casa, escriu uns articles interessantíssims en «El Sol», de Madrid, des d'on parla ben satisfactòriament de les institucions culturals de l'Ajuntament de Barcelona.

Diràs tu, llegidor volgut: Sí, i a que vé això? Ben senzill. Un senyor mestre vuitcentista, tradicionalista i apologista, que segurament va venir d'un poblet d'aquells on el mestre, el rector i el veterinari són les tres úniques persones amb nas a la cara, i que no vol conve-ne's que aquí de nas ja en tenim tots, deia amb to despectiu parlant del senyor Bello: «Nosaltres, els mestres, ja li diem el *Quijote Moderno*». Que sàpiga el bon senyor que la frase el farà cèlebre, doncs amb ella prova una certa anti-catalanitat que no ens plau

gens, i per a premiar-li com es mereix, «nosaltres els despertadors li direm a n'ell *culo de olla*».

Que se ha pensado que en este «paratge» no sabem decir també animaladas?

● Un informador nostre, que era al cine Ideal Park, dos diumenges enrera, va sortir-ne meravellat, no pas precisament per la pel·lícula, sinó perquè va observar el canvi de pentinat de la simpàtica «morena» per qui es mor un volgut electricista. Segons ell, la reforma acaba d'agraciar a la gentil damisel·la. No cal dir que hi estem totalment d'acord.

● El nostre detectiu (un jove aixerit que ningú no endevinaria mai) estava diumenge passat a la tribuna de l'Ideal Park amb l'encàrrec d'informar sobre les parelles que estan més acaramelades i donar algunes dades precises per a esplai dels nostres llegidors.

Però és el cas que va escaure's de tenir al costat una gentil damisel·la, i quan va tornar a la redacció només sabia parlar-nos d'aquella simpàtica veïna.

Això vol dir que l'encarmelament és una cosa encomanadissa.

● Tothom treballa activament per arreglar les sales amb motiu del Carnaval que s'apropa. Sembla que abundarà l'estil cubista, i no seria gens estrany que algú, sense pensar, es fiqués de peus al *cubo*, és a dir galleda.

NOTICIARI FOX

■ Ha sorprès veritablement l'aparició en «El Deber» d'una carta del senyor Candi Agustí en la que es dona compte que el «Centre Catalanista» no està afiliat a la «Lliga Regionalista». Si no està afiliat a la «Lliga» ni pot estar-ho a «Acció Catalana» que ja té un altre centre, ni menys—naturalment—a Estat Català, Acció Republicana o Unió Socialista de Catalunya, a quin partit estaran afiliats? La solució, aviat; abans de les pròximes eleccions.

● Sembla que aviat serà aixecat aquest pes mort que pesa per damunt de la premsa; ço és: la Censura. També sembla que es faran eleccions. I que s'aixecarà la suspensió de les garanties constitucionals. I que es deixarà funcionar normalment els centres republicans i els sindicats obrers... A veure si amb tants d'aixecaments se'ns aixecarà.. la camisa i no ens en donarem compte...

● Hem vist el butlletí del quart trimestre de 1930 de l'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana».

Es encoratjador els socis nous que s'hi han inscrit, del maig ençà, però encara no n'hi ha prou i cal que tothom que passi per catalanista s'adhereixi a l'«A. P. D. E. C.» sense perdre moment.

Aquesta obra patriòtica no es pot deixar per a demà, cal fer-la avui mateix. Tenim de repetir el que diu el cartell de l'Obiols:

«Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?»

● Sabem que uns quants joves, socis del «Casal Català», es proposen *acariciar* l'esquena dels senyors Francesc Pla, Narcís Domènech i algun altre, si no paren de fer córrer *bulos* i esbombar falses notícies que perjudiquen a l'esmentada societat i a la Junta que la presideix.

Ja els hi estaria bé, però creiem que el millor seria un candau per la seva «bouche».

 Casa SINGER—Falten aprenentes per a brodar

● En el nombre passat, per una confusió en les gal·lerades a censurar, va deixar de publicar-se una nota de condol per la pèrdua de dos ciutadans il·lustres, dos catalans insignes, el Mariscal Joffre i l'antic president del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, senyor Puig Esteve.

EL DESPERTADOR s'associa al dol de Catalunya per la pèrdua d'aitals patricis.

● També pel mateix motiu deixarem de publicar una nota del «Concurs de Pessebres».

Ara ja seria desplaçat, i per tant no ens queda més que felicitar a l'Arxiconfraria de Nostra Dona de Montserrat, per l'èxit definitiu amb que s'ha vist coronada la seva gestió.

● Ens plau des d'aquestes planes donar un efectuos comiat a tots els joves olotins que es veuen obligats a deixar-nos per anar al servei militar.

Els fem avinent a tots que si ens trameten l'adreça els hi enviarem EL DESPERTADOR gratuïtament.

Als amics de fora que vulguin rebre «EL DESPERTADOR», caldrà que enviïn en segells de correu o en la forma que trobin millor l'import de la subscripció avançada, comprés gastos de franqueig, 1'25 ptes. trimestre.

Admetem col·laboració espontània sempre que s'avingui amb el criteri del periòdic.

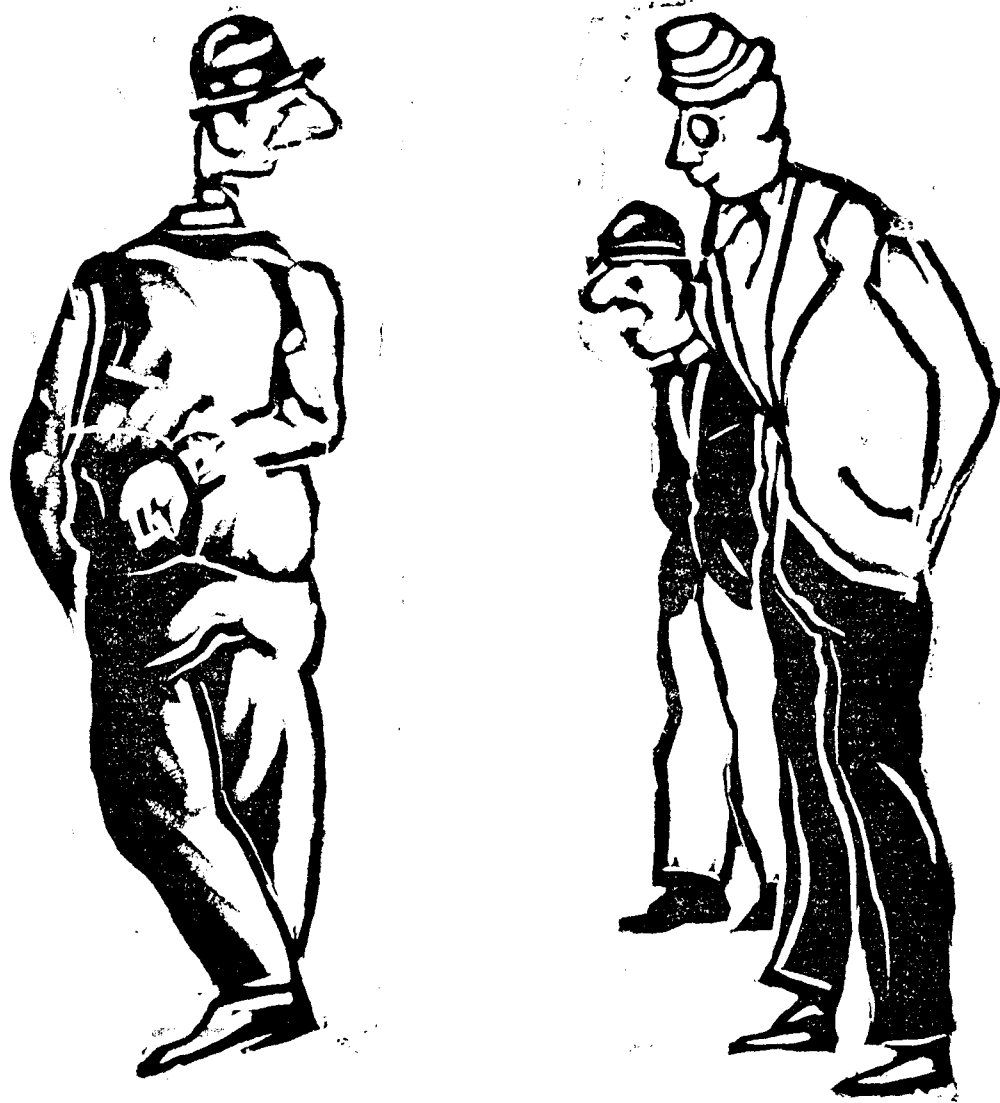

Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant
Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions
:: :: que no es paguin per endavant :: ::

«Coses de la Grip»

- Noi, que no has agafat la grip?
- No.
- Es estrany, perquè tothom l'ha agafat.
- No diguis més, home de Déu! Si ja l'han agafat, és que encara la tenen tancada,